

i Skibberup straks havde bestormet ham, og som han ikke havde Lov til at besvare. Desuden havde han trængt til for sin egen Skyld at komme lidt bort for i Ro at overveje, hvorledes han skulde stille sig til Bispens Forslag. Tømrer Nielsen havde ledsaget ham som en Slags Adjudant, og Rejsen havde efterhaanden faaet Karakteren af et formeligt Triumftog.

Emanuel forstod nu, hvorfor de unges Øjne skinnede, hver Gang Sandinge Højskole nævnedes. Han var selv saa betaget af, hvad han havde set, at han i enkelte Øjeblikke var tilbøjelig til at antage det hele for en smuk Drøm. Den storslaaede Skolebygning, der var opført af røde Sten og overgroet med Vedbend og Gedeblad, saa den mindede om et gammelt Herresæde; den mægtige Foredrags-sal, bygget som en oldnordisk Hal, med tavlet Træloft og udskaarne Bjælkehoveder; de firsindstyve unge, friske Bønderpiger, der for Tiden var Skolens Elever; den ejendommelige Undervisning, der førtes i Form af fornøjelige Samtaler, Foredrag, Oplæsning og Sang, for ikke at tale om de daglige Aftenmøder, hvortil Egnens Befolkning strømmede efter endt Arbejde, Husmændene i deres Uldskjortearmer, Haandværkerne i deres Arbejdsbluser — alt havde fra den allerførste Dag begejstret ham.